

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

18 септември 2015 година *

„Държавни помощи — Доставка на пощенски пратки — Мерки, приети от германските власти в полза на Deutsche Post AG — Решение за започване на процедурата по член 88, параграф 2 ЕО — Правен интерес — Възобновяване на приключена процедура — Действие на съдебно решение за отмяна“

По дело T-421/07 RENV

Deutsche Post AG, установено в Бон (Германия), за което се явяват J. Sedemund и T. Lübbig, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват В. Martenczuk, Т. Maxian Rusche и R. Sauer, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

UPS Europe NV/SA, установено в Брюксел (Белгия),

и

UPS Deutschland Inc. & Co. OHG, установено в Нойс (Германия),

представявани от Т. Ottervanger, адвокат,

встъпили страни,

с предмет искане за отмяна на Решение на Комисията от 12 септември 2007 година за започване на процедурата по член 88, параграф 2 [ЕО] по отношение на държавната помощ, предоставена от Федерална република Германия в полза на Deutsche Post AG (държавна помощ С 36/07 (ex NN 25/07),

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: Н. Kanninen (докладчик), председател, I. Pelikánová и E. Buttigieg, съдии,

секретар: К. Andová, администратор,

* Език на производството: немски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 януари 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 На 7 юли 1994 г. дружеството за доставка на колетни пратки UPS Europe NV/SA (наричано по-нататък „UPS Europe“) подава жалба (наричана по-нататък „жалбата от 1994 г.“) до Комисията на Европейските общности срещу публичното пощенско предприятие Deutsche Bundespost Postdienst (наричано по-нататък „DB-Postdienst“), чиято дейност е поета на 1 януари 1995 г. от жалбоподателя, Deutsche Post AG. Тази жалба на основание както на член 86 от Договора за ЕО (понастоящем член 82 ЕО), така и на член 92 от Договора за ЕО (понастоящем член 87 ЕО) е последвана от друга, подадена през 1997 г. от Сдружението на частните доставчици на куриерски услуги и експресни доставки на поща и на колетни пратки — Bundesverband Internationaler Express-und Kurierdienste eV.
- 2 UPS Europe и Bundesverband Internationaler Express-und Kurierdienste упрекуват DB-Postdienst, че води политика на продажба на загуба в отворения за конкуренция сектор на колетните пратки от врата до врата, финансирана чрез печалбите от сектора на превоз на писма, в който то се ползва със законоустановен монопол, или чрез помощи, които противоречат на член 87 ЕО.
- 3 С писмо от 17 август 1999 г., публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* на 23 октомври 1999 г. (ОВ С 306, стр. 25), Комисията уведомява Федерална република Германия за решението си да започне предвидената в член 88, параграф 2 ЕО официална процедура по разследване по отношение на няколко мерки, по силата на които жалбоподателят се е ползвал от публични средства (наричано по-нататък „решението за започване на процедурата от 1999 г.“).
- 4 На 19 юни 2002 г. Комисията приема Решение 2002/753/ЕО относно приети от Федерална република Германия мерки в полза на жалбоподателя (ОВ L 247, стр. 27, наричано по-нататък „решението от 2002 г.“), чиято разпоредителна част гласи следното:

„Член 1

Публичната помощ в размер на 572 милиона евро (1 118,7 милиона германски марки), която [Федерална република Германия] е предоставила на [жалбоподателя], е несъвместима с общия пазар.

Член 2

1. [Федерална република Германия] предприема всички необходими мерки, за да изиска [от жалбоподателя] възстановяването на посочената в член 1 помощ, която му е предоставена незаконосъобразно.

[...]“.

- 5 С решение от 1 юли 2008 г., Deutsche Post/Комисия (T-266/02, Сб., наричано по-нататък „отменителното съдебно решение“, EU:T:2008:235) Общият съд отменя решението от 2002 г. Жалбата на Комисията срещу това съдебно решение е отхвърлена с решение от 2 септември 2010 г., Комисия/Deutsche Post (C-399/08 P, Сб., EU:C:2010:481).
- 6 На 11 май 2004 г. UPS Europe подава нова жалба до Комисията, като твърди, че в решението от 2002 г. последната не е разгледала всички посочени в жалбата от 1994 г. публични мерки и че предимствата в полза на жалбоподателя надхвърлят значително сумите, чието възстановяване Комисията е разпоредила. На 16 юли 2004 г. TNT Post AG & Co. KG също подава жалба, като твърди, че цените за услугите, фактурирани от жалбоподателя на едно от дъщерните му дружества са твърде ниски, тъй като услугите му са финансирани чрез печалбите от сектора на превоз на писма.
- 7 С писмо от 12 септември 2007 г. Комисията съобщава на Федерална република Германия решението си да започне процедурата по член 88, параграф 2 ЕО по отношение на държавната помощ, предоставена от германските власти в полза на Deutsche Post (държавна помощ C 36/07 (ex NN 25/07) (наричано по-нататък „обжалваното решение“). Обжалваното решение е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 19 октомври 2007 г. (ОВ С 245, стр. 21) на автентичния език (немски), като се предхожда от резюме на другите официални езици.
- 8 В обжалваното решение Комисията най-напред припомня процедурите, започнати срещу жалбоподателя на основание член 87 ЕО след 1994 г. Тя изтъква необходимостта от провеждане на общо разследване за всички нарушения на конкуренцията, произтичащи от предоставените на жалбоподателя и на неговия праводател публични средства, и посочва, че процедурата, открита с решението от 1999 г., ще бъде допълнена, за да се вземе предвид получената неотдавна информация и да се приеме окончателно становище относно съвместимостта на предоставянето на тези средства с Договора за ЕО (съображения 1—15 от обжалваното решение).
- 9 На второ място, Комисията подчертава, че „допълнително[то] разследване“, което възнамерява да проведе, „няма по никакъв начин да замести решението от 2002 г.“, с което се установява, че „държавни помощи в размер на 572 милиона евро са използвани за кръстосано субсидиране на търговски дейности, но не се разглежда общият въпрос дали [жалбоподателят и неговият праводател] са получили прекомерна компенсация [за изпълнението на задачата им по предоставяне на услуги от общ икономически интерес] от тези публични средства“ [неофициален превод]. Комисията пояснява, че при разследването си възнамерява да установи дали освен въпросните 572 милиона евро не е предоставена прекалено голяма компенсация, и посочва, че ще разгледа всички публични мерки, приети в полза на посочените предприятия в периода от 1 юли 1989 г., датата на учредяването на DB-Postdienst, до 31 декември 2007 г., предполагаемата дата, на която жалбоподателят е преустановил изпълнението на задачата си по предоставяне на услуги от общ икономически интерес (съображение 15 от обжалваното решение).
- 10 На трето място, Комисията посочва три публични мерки, от които са се ползвали DB-Postdienst и жалбоподателят (съображения 25—32, 38, 39 и 40—48 от обжалваното решение).
- 11 На четвърто място, Комисията приема, че трите мерки, посочени в точка 10 по-горе, или представят държавни помощи, или могат да се окажат такива (съображения 76—78 от обжалваното решение).

- 12 На пето място, Комисията посочва, че ще провери в каква степен предоставената на жалбоподателя и на неговия праводател компенсация е била необходима, за да се осигури изпълнението на задача за предоставяне на услуги от общ икономически интерес (съображения 80 и 81 от обжалваното решение).
- 13 Накрая, на шесто място, Комисията поканва Федерална република Германия да „представи становището си в едномесечен срок от получаването на [обжалваното решение]“ и „да предостави цялата информация, която е от полза за правната преценка на горепосочените мерки с оглед на разпоредбите, уреждащи държавните помощи“ [неофициален превод].

Производство пред Общия съд и пред Съда

- 14 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 22 ноември 2007 г., жалбоподателят иска отмяна на обжалваното решение и осъждане на Комисията да заплати съдебните разноски.
- 15 На 6 февруари 2008 г. Комисията представя в секретариата на Общия съд писмена защита, като иска от последния да отхвърли жалбата, с която е сезиран, като недопустима или, при условията на евентуалност, като неоснователна и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.
- 16 С писмо, постъпило в секретариата на Общия съд на 29 февруари 2008 г., UPS Europe и UPS Deutschland Inc. & Co. OHG (наричани по-нататък заедно „UPS“) искат да встъпят в производството в подкрепа на исканията на Комисията.
- 17 С определение от 9 юли 2008 г. председателят на първи състав на Общия съд уважава молбата за встъпване на UPS.
- 18 С решение от 8 декември 2011 г., Deutsche Post/Комисия (T-421/07, Сб., EU:T:2011:720) Общият съд отхвърля жалбата като недопустима и осъжда жалбоподателя да понесе направените от него съдебни разноски, както и да заплати тези, направени от Комисията. UPS е осъдено да понесе направените от него съдебни разноски.
- 19 С жалба, подадена в секретариата на Съда на 13 февруари 2012 г., жалбоподателят обжалва решението на Общия съд на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз
- 20 С решение от 24 октомври 2013 г., Deutsche Post/Комисия (C-77/12 P, наричано по-нататък „решението по производството по обжалване“, EU:C:2013:695) Съдът отменя решението на Общия съд, връща делото на последния за ново разглеждане и не се произнася по съдебните разноски.

Производство и искания след връщането на делото за ново разглеждане

- 21 След решението по производството по обжалване и съгласно член 118, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г., делото е разпределено на първи състав с решение на председателя на Общия съд от 13 ноември 2013 г.
- 22 В съответствие с член 119, параграф 1 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., жалбоподателят и Комисията представят писмени становища в секретариата на Общия съд съответно на 23 декември 2013 г. и 19 февруари 2014 г. UPS се отказва от правото си да представи писмено становище с акт от 17 април 2014 г.

- 23 Общият съд поставя въпроси на страните в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., на които те отговарят в определения срок. По-конкретно, с оглед на доброто правораздаване и на оптималната организация на трите висящи пред него дела по спорове между жалбоподателя и Комисията, а именно, първо, настоящото дело, второ, дело T-388/11, Deutsche Post/Комисия и трето, дело T-152/12, Deutsche Post/Комисия, Общият съд иска от страните да му посочат какви могат или трябва да бъдат приоритетите по отношение на реда на разглеждане на тези дела и на възможността да се спре едно или няколко от тях до произнасянето на решенията по останалите дела. По дело T-388/11, Deutsche Post/Комисия жалбоподателят иска отмяната на Решение С (2011)3081 окончателен на Комисията от 10 май 2011 г. за разширяване на водената официална процедура по разследване, отнасяща се до държавните помощи, предоставени на жалбоподателя от Германия като компенсация за задълженията му за универсална услуга, до субсидиите, изплатени от германските власти в полза на жалбоподателя за покриване на стойността на пенсиите на служителите със статут на държавни служители (държавна помощ С 36/27 (ex NN 25/07)). По дело T-152/12, Deutsche Post/Комисия жалбоподателят иска отмяната на членове 1, 2 и 4—6 от Решение 2012/636/ЕС на Комисията от 25 януари 2012 г. относно мярка С 36/07 (ex NN 25/07), приведена в действие от Германия в полза на жалбоподателя (ОВ L 289, стр. 1).
- 24 След като страните изразяват становищата си, с определения от 15 септември 2014 г. на председателя на първи състав на Общия съд, по дело T-388/11, Deutsche Post/Комисия, и на председателя на осми състав на Общия съд, по дело T-152/12, Deutsche Post/Комисия, тези две дела са спрени до произнасянето на решението по настоящото дело.
- 25 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 9 януари 2015 г.
- 26 В писменото си становище от 23 декември 2013 г. жалбоподателят иска от Общия съд:
- да отмени обжалваното решение,
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 27 По време на съдебното заседание жалбоподателят оттегля част от исканията си по жалбата. Той оттегля искането си за отмяна на обжалваното решение в частта, отнасяща се до започването на официална процедура по разследване относно определени публични гаранции, предоставени на неговия праводател и на самия него. Той поддържа жалбата си в останалата ѝ част, а следователно и по отношение на започването на официалната процедура по разследване относно другите публични мерки, до които се отнася обжалваното решение (наричани по-нататък „спорните мерки“).
- 28 Комисията, подкрепяна от UPS, иска от Общия съд:
- да обяви, че е отпаднало основанието за произнасяне по същество по жалбата,
 - при условията на евентуалност да отхвърли жалбата,
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По правния интерес

- 29 Съгласно постоянната съдебна практика правният интерес на жалбоподателя трябва да съществува с оглед на предмета на жалбата към момента на подаването ѝ, тъй като в противен случай същата би била недопустима. Освен това интересът на жалбоподателя да получи удовлетворение на исканията си, трябва да продължава да съществува до обявяването на съдебното решение, тъй като иначе няма да има основание за постановяване на съдебно решение по същество (вж. в този смисъл решения от 16 декември 1963 г., *Forges de Clabecq*/Върховен орган, 14/63, *Rec*, EU:C:1963:60, т. 748 и от 7 юни 2007 г., *Wunenburger*/Комисия, C-362/05 P, Сб., EU:C:2007:322, т. 42).
- 30 В становището си след връщането на делото за ново разглеждане Комисията твърди, че жалбоподателят е изгубил правния си интерес по отношение на обжалваното решение вследствие на отмяната на решението от 2002 г., и иска от Общия съд да установи, че е отпаднало основанието за произнасяне по същество по жалбата.
- 31 Комисията припомня, че в решението по производството по обжалване Съдът постановява, че жалбата трябва да се счита за допустима към момента на подаването ѝ, на 22 ноември 2007 г., въпреки отмяната на решението от 2002 г., тъй като към тази дата посочената отмяна все още не е настъпила. Съдът обаче не се произнася по въпроса дали предвид тази отмяна предметът на жалбата е отпаднал след това. Във връзка с това Комисията отбелязва, от една страна, че официалната процедура по разследване, започната с решението за започване на разследване от 1999 г., се отнася до спорните мерки и от друга страна, че единствената правна последица на обжалваното решение, а именно задължението за Федерална република Германия да спре изпълнението на спорните мерки, вече следвала от решението за започване на разследване от 1999 г. С отмяната на решението от 2002 г., на 1 юли 2008 г., официалната процедура по разследване, започната с решението за започване на разследване от 1999 г., била изцяло възобновена. Освен това Комисията отбелязва, че след отмяната на решението от 2002 г. тя е била длъжна, по силата на член 233 ЕО, да вземе всички мерки, които предполага изпълнението на отменителното решение, включително да приключи с окончателно решение започнатата официална процедура по разследване. От това Комисията прави извод, че отмяната на обжалваното решение не може да е от полза за жалбоподателя доколкото, от една страна, официалната процедура по разследване ще остане отворена и ще трябва да приключи с окончателно решение и от друга страна, задължението за спиране на изпълнението на мерките ще остане в сила.
- 32 Жалбоподателят оспорва доводите на Комисията и поддържа, че е запазил интерес от отмяната на обжалваното решение.
- 33 В това отношение следва да се припомни, че правният интерес, посочен в споменатата в точка 29 по-горе съдебна практика, представлява условие за допустимост, което трябва да продължава да съществува и в производството по обжалване на съдебно решение до постановяването на решение по същество. Съгласно практиката на Съда такъв интерес съществува само когато жалбата може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (решение от 14 септември 2010 г., *Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals*/Комисия, C-550/07 P, Сб., EU:C:2010:512, т. 22 и 23).
- 34 Доколкото, от една страна, решението от 2002 г. е отменено на 1 юли 2008 г., а именно преди произнасянето на решението по производството по обжалване, и от друга страна, Съдът е посочил тази отмяна в решението си и следователно е бил запознат с последиците от нея,

трябва да се констатира, че като е уважил жалбата на жалбоподателя, Съдът мълчаливо, но несъмнено е приел, че жалбоподателят продължава да има правен интерес от отмяната на обжалваното решение дори след отмяната на решението от 2002 г.

- 35 В това отношение трябва освен това да се приеме, че жалбоподателят запазва правния си интерес от отмяната на обжалваното решение с оглед на особените обстоятелства по настоящия случай, а именно наличието на няколко последователни решения, взети от Комисията, считано от 1999 г., по отношение на мерките, приети в негова полза, и по-специално с оглед на обстоятелството, че уважаването на някои от доводите на жалбоподателя във връзка със спазването на разумния срок в рамките на настоящата жалба би могло да доведе не само до отмяната на обжалваното решение, но и да се отрази на задължението на Комисията да се съобрази с това при последващо разследване на тези мерки.
- 36 Ето защо искането на Комисията да се приеме, че липсва основание за постановяване на съдебно решение по същество, трябва да бъде отхвърлено.

По съществуващото на спора

- 37 В подкрепа на своето искане за частична отмяна на обжалваното решение жалбоподателят изтъква три правни основания, които комисията оспорва, подкрепяна от UPS. Първото от тези правни основания е нарушение на основни процедурни принципи, второто е нарушение на задължението за мотивиране, а третото е нарушение на член 87, параграф 1 ЕО и на член 88 ЕО.
- 38 В рамките на първото правно основание жалбоподателят изтъква няколко оплаквания. С първото от тях, което следва да се разгледа в самото начало, той поставя под въпрос възможността за Комисията да започне официалната процедура по разследване по отношение на спорните мерки, тъй като последните са били предмет на приключила официална процедура по разследване и разумният срок за извършването на необходимото разследване бил надхвърлен. От една страна, жалбоподателят поддържа, че съгласно съдебната практика Комисията не може да иска възстановяване на неправомерна помощ след прекалено голям период на бездействие с оглед на зачитането на принципа на защита на оправданите правни очаквания. От друга страна, Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41), както и общите процедурни принципи, и по-специално принципът на правната сигурност, не допусkali възобновяване на вече приключено производство.
- 39 Комисията отговаря, че изтеклият срок преди приемането на обжалваното решение е разумен, от една страна, с оглед на сложността на проверката на разходите и на приходите на DB-Postdienst и на жалбоподателя през период от над 20 години и от друга страна, доколкото след приемането на решението от 2002 г. тя е получила информация, пораждаща нови въпроси. Освен това член 15, параграф 1 от Регламент № 659/1999 предвиждал десетгодишен давностен срок за неправомерните помощи, като оправданите правни очаквания не се основавали на изтичането на срокове, когато е предвиден изричен давностен срок. На следващо място Комисията припомня, че е била длъжна да възобнови официалната процедура по разследване след отмяната на решението от 2002 г., която просто била предвидена в обжалваното решение, и че доколкото е налице възможност за анулиране на решение съгласно член 9 от Регламент № 659/1999, същото нямало непременно окончателен характер.
- 40 Най-напред следва да се провери дали Комисията е нарушила Регламент № 659/1999, както и принципа на правната сигурност, като е приела обжалваното решение.

- 41 На първо място, трябва да се отбележи, че Комисията, в становището си по решението по производството по обжалване, и жалбоподателят, в отговора си на процесуално-организационните действия на Общия съд, посочени в точка 23 по-горе, както и по време на съдебното заседание, потвърждават, че спорните мерки вече са били предмет на официалната процедура по разследване, започната с решението за започване на разследване от 1999 г., както Общият съд вече е установил в точки 56—60 от решение Deutsche Post/Комисия, точка 18 по-горе (EU:T:2011:720), без Съдът да е установил в решението по производството по обжалване наличие на грешка в това отношение.
- 42 Следователно трябва да се приеме, че официалната процедура по разследване по отношение на спорните мерки е започнала през 1999 г.
- 43 На второ място, следва да се припомни, от една страна, че съгласно член 7, параграф 1 от Регламент № 659/1999, приложим за процедурата относно неправомерните помощи по силата на член 13, параграф 1 от посочения регламент, официалната процедура по разследване приключва с решение съгласно параграфи 2—5 от същия член, освен в случаите на оттегляне на уведомлението от страна на съответната държава членка, и от друга страна, че Съдът е постановил в решението по производството по обжалване, че с решението от 2002 г. Комисията е приключила напълно започнатата през 1999 г. официална процедура по разследване (решението по производството по обжалване, т. 56—64).
- 44 Поради това по отношение на спорните мерки обжалваното решение трябва да се счита за решение за възобновяване на напълно приключена официална процедура по разследване.
- 45 На трето място, трябва да се отбележи, че член 9 от Регламент № 659/1999 допуска анулиране на решение за прекратяване на официалната процедура по разследване само в случай че то е основано на неточна информация, която е била предоставена по време на процедурата и е била определящ фактор за решението. В този член е посочено също, че преди да анулира това решение и да приеме ново решение, Комисията трябва да започне официална процедура по разследване.
- 46 Несъмнено член 9 от Регламент № 659/1999 не е единствената възможност за Комисията да измени решение за приключване на официалната процедура по разследване.
- 47 Всъщност тази разпоредба е само специфичен израз на общия принцип на правото, съгласно който отмяната с ретроактивно действие на незаконосъобразен административен акт, който е породил субективни права, е допустима по-специално когато въпросният административен акт е приет въз основа на неверни или непълни сведения, предоставени от заинтересованото лице. Възможността за ретроактивна отмяна на незаконосъобразен административен акт, който е породил субективни права, все пак не е ограничена само до това обстоятелство, тъй като такава отмяна може винаги да бъде извършена, стига институцията, която е автор на акта, да съблюдава условията относно спазването на разумен срок и на оправданите правни очаквания на бенефициера на акта, който е можел да разчита на законосъобразността на последния (вж. решение от 12 септември 2007 г., González y Díez/Комисия, T-25/04, Сб., EU:T:2007:257, т. 97 и цитираната съдебна практика).
- 48 Комисията обаче не е изразявала намерение да анулира или да оттегли решението от 2002 г., както същата отбелязва в писменото си становище, и не твърди, че това решение е основано на неточна информация, а оправдава започването на нова официална процедура по разследване с необходимостта да допълни процедурата, започната през 1999 г., за да включи към нея нова информация, която и е съобщена (съображение 14 от обжалваното решение). Освен това в съображение 15 от обжалваното решение Комисията посочва, че това решение не замества решението от 2002 г. (вж. точка 9 по-горе).

- 49 Поради това обжалваното решение не може да се счита за решение за оттегляне или за анулиране на решението от 2002 г., взето било на основание член 9 от Регламент № 659/1999, било в приложение на общия принцип на правото, че ретроактивната отмяна на незаконосъобразен административен акт е допустима при определени обстоятелства.
- 50 На четвърто място, следва да се отбележи, че нито една от разпоредбите на Регламент № 659/1999 не дава на Комисията възможност да възобнови приключена официална процедура по разследване и да вземе ново решение, без да анулира или да оттегли решението за приключване на процедурата.
- 51 Наистина това възобновяване не е изрично забранено от Регламент № 659/1999. То обаче би противоречало на принципа на правната сигурност, както и на духа на посочения регламент, в съображение 3 от който личи, че необходимостта да се повиши правната сигурност, е едно от основанията за приемането на този регламент, а в съображение 9 от него е посочено, че официалната процедура по разследване приключва с „окончателно“ решение.
- 52 Всъщност, от една страна, подобно възобновяване би довело до съвместно съществуване в правния ред на две несъвместими решения. От друга страна, допускане на възможност за Комисията да възобнови приключена официална процедура по разследване и да вземе ново решение, без преди това да анулира или да оттегли решението за приключване на процедурата, би позволило на Комисията да промени във всеки един момент това решение, което би довело до пълна липса на сигурност по отношение на правното положение за страните, до които се отнася приключената процедура по разследване.
- 53 С оглед на гореизложените съображения следва да се приеме, че обжалваното решение е прието в нарушение на Регламент № 659/1999 и на принципа на правната сигурност, доколкото с него е възобновена официалната процедура по разследване, приключена напълно с решението от 2002 г., без последното да е анулирано или оттеглено, за да бъде взето ново решение.
- 54 По време на съдебното заседание Комисията приема, че възобновяването на приключена официална процедура по разследване, както в настоящия случай, е незаконосъобразно при липсата на анулиране или на оттегляне на решението за приключване на процедурата. Според Комисията обаче в настоящия случай трябва да се вземе предвид обстоятелството, че отмяната на решението от 2002 г. е довела до ретроактивно заличаване от правния ред на решението за приключване на официалната процедура по разследване, започната през 1999 г. Поради това обжалваното решение било законосъобразно.
- 55 В това отношение следва да се припомни, че законосъобразността на даден акт трябва да се преценява към момента на приемането му (решение от 7 февруари 1979 г., Франция/Комисия, 15/76 и 16/76, Rec, EU:C:1979:29, т. 7). Към момента на приемане на обжалваното решение, през 2007 г., произнесеното през 2008 г. отменително решение все още не е съществувало и Комисията не е можела да го вземе предвид. Освен това последващата ретроактивна отмяна на решението от 2002 г. не пречи то да бъде взето предвид при преценката на съществуващото процесуално положение преди посочената отмяна, както личи от решението по производството по обжалване, в което Съдът посочва, че към момента на приемането на обжалваното решение решението от 2002 г. все още е било част от правния ред на Европейския съюз и все още е било в сила (решението по производството по обжалване, т. 65 и 66).
- 56 На следващо място трябва да се отбележи, че обжалваното решение е прието въз основа на схващането, че с решението от 2002 г. процедурата не е приключена напълно и че поради това продължаването на процедурата, приключила с обжалваното решение, представлява „допълнително разследване“ (вж. точка 9 по-горе). Както Съдът постановява в решението по производството по обжалване обаче, това схващане е погрешно и Комисията не е била в правото си да приеме обжалваното решение въз основа на него.

- 57 Наистина е вярно, че съгласно член 231, първа алинея ЕО, когато жалбата за отмяна е основателна, съдът на Съюза обявява оспорения акт за недействителен. Според постоянната съдебна практика от това следва, че решението на съда на Съюза за отмяна премахва с обратна сила оспорвания акт по отношение на всички субекти на правото (решения от 1 юни 2006 г., P & O European Ferries (Vizcaya) и Diputación Foral de Vizcaya/Комисия, C-442/03 P и C-471/03 P, Rec, EU:C:2006:356, т. 43 и от 12 февруари 2008 г., CELF и Ministre de la Culture et de la Communication, C-199/06, Сб., EU:C:2008:79, т. 61). Следователно, считано от отменителното решение, решението от 2002 г. е заличено с обратна сила.
- 58 Отмяната на решението от 2002 г. с отменителното решение задължава Комисията да вземе необходимите мерки за изпълнение на решението на Съда в съответствие с член 233 ЕО. За тази цел тя трябва да вземе предвид факта, че решението от 2002 г. е заличено с обратна сила.
- 59 В това отношение трябва да се припомни, че за да се съобрази с решението за отмяна и да го изпълни напълно, институцията, чийто акт е отменен, е длъжна да се съобрази не само с диспозитива на решението, но също и с мотивите, въз основа на които то е постановено и които представляват неговата необходима обосновка, в смисъл че са необходими за определяне на точния смисъл на това, което е постановено в диспозитива. Именно мотивите, от една страна, указват конкретната разпореда, приета за незаконосъобразна, а от друга, разкриват точните основания за установената в диспозитива незаконосъобразност, които съответната институция е длъжна да вземе предвид, когато замества отменения акт (решение от 26 април 1988 г., Asteris и др./Комисия 97/86, 99/86, 193/86 и 215/86, Rec, EU:C:1988:199, т. 27).
- 60 Така по отношение на възобновяването на приключена официална процедура по разследване трябва да се приеме, че когато Комисията възобновява такава процедура вследствие на отмяната на решението за прекратяване, тя се намира в различно правно положение в сравнение с това, в което се е намирала към момента на приемането на обжалваното решение, което не е основано на липсата на решението от 2002 г.
- 61 Ето защо Комисията не може да се позовава валидно на отменителното решение, за да поддържа, че обжалваното решение е законосъобразно, въпреки че последното е прието при отчитане на решението от 2002 г., което е отменено с това съдебно решение. При тези условия обжалваното решение също така не може да представлява „предвиждане“ на отменителното решение, противно на твърденията на Комисията.
- 62 На последно място, отмяната на решение за приключване на официалната процедура по разследване трябва да се счита, при липса на оттегляне или анулиране на това решение, за формално и предварително изискване за възобновяването на тази процедура. В противен случай страните, до които се отнася официалната процедура по разследване, биха били поставени в положение на несигурност по отношение на естеството на решението за възобновяване, което положение е несъвместимо с необходимостта от повишаване на правната сигурност, която е една от причините за приемането на Регламент № 659/1999 (вж. точка 51 по-горе).
- 63 От всички изложени по-горе съображения следва, че Комисията не е била в правото си да приеме обжалваното решение преди отмяната на решението от 2002 г. От това следва основателността на първото оплакване, изтъкнато от жалбоподателя в рамките на първото правно основание.
- 64 Тъй като първото правно основание на жалбоподателя трябва да се уважи, обжалваното решение следва да се отмени, без да е необходимо да се разглеждат останалите правни основания, оплаквания и доводи, които жалбоподателят е представил в подкрепа на своите искания.

По съдебните разноси

- 65 По смисъла на член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане. След като Комисията е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноси, направени във връзка с жалбата за отмяна, включително тези по производството по обжалване пред Съда, в съответствие с исканията на жалбоподателя.
- 66 В приложение на член 138, параграф 3 от Процедурния правилник UPS понася направените от него съдебни разноси.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

- 1) **Отменя Решение на Комисията от 12 септември 2007 година за започване на процедурата по член 88, параграф 2 ЕО по отношение на държавната помощ, предоставена от Федерална република Германия в полза на Deutsche Post AG (държавна помощ С 36/07 (ex NN 25/07), доколкото с него се започва официалната процедура по разследване по отношение на посочените публични мерки, с изключение на държавните гаранции, предоставени в полза на Deutsche Bundespost Postdienst и на Deutsche Post.**
- 2) **Осъжда Европейската комисия да понесе освен направените от нея съдебни разноси и съдебните разноси, направени от Deutsche Post във връзка с жалбата за отмяна, включително тези по производството по обжалване пред Съда.**
- 3) **UPS Europe NV/SA и UPS Deutschland Inc. & Co. OHG понасят направените от тях съдебни разноси.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 септември 2015 година.

Подписи